

LOV OG EVANGELIUM

Utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Nr. 4

APRIL 1994

30. årg.

For vårt påskelam er då slakta

«Reinsa difor ut den gamle surdeigen, so de kan vera ny deig, lik som de er usyrde, for vårt påskelam er då slakta: Kristus.» 1. Kor. 5.7.

Det er fleire ting Herren har å seia til menigheten i Korint. Fyrst det gode. «Eg takkar alltid min Gud for dykk, for den nåde som er dykk gjeven i Kristus Jesus, at de i han er gjort rike på alt, på all læra og all kunnskap, etter di Kristi vitnemål har vorte rotfest hjå dykk, so at det ikkje vantar dykk på nokor nådegåva.»

Den nye fødsel hadde gjeve dei del i alle gudslivet sine rettar. Men her er det også fåren tek til, for alt liv vert sett på prøve og møter nedbrytande krefter. Dette gjeld menneskelivet - og åndslivet. Åtaket på åndslivet kaller skrifta freisting, som kjem frå den gamle natur og frå satans åndehær.

Det som hende i Korint, er det same som hender i dag. Ingen har klart å rydda ut dette ugras frå men-

neskehjarta og kyrkelyd. Det er å frykta at desse synder som var i Korint, har større røter og vekstvilkår i dag enn før. Kvifor? Fordi det er få som ser det, åtvarer, og tek det fram i lyset. Som Abraham og Moses var Israel til trøystegrunn, så er det på same vis i dag. Ein trøystar seg til kristen arv og gamle gudsmenn, granskar deira skrifter og liv og «trur de har liv i dei, og kjem ikkje til meg so de kan få liv», sa Jesus. I sanning er det lettare å tru på menneske enn på Herren: Ein heldt seg til Paulus, ein til Apollos, ein til Kefas. - Kvar bur så du? Denne løynde synd i hjarta er verre en den openberre, som vi og les om i Korint, for ho gav grobotn for alt det andre. Saltet hadde mista si kraft.

Vi har eit godt døme frå Israel i 2. Mos. 2.23. «Men Israelsborna sukka under trældomen og let ille, og naudropa deira steig opp til Gud. Og Gud hørde - og kom ihug pakta si med Abraham og Isak og Jakob.»

Dei vart kalla «futar» dei som Farao sette over Guds folk, som bare kravde lydnad under træleåket. Slik og med Guds folk i dag.

Vi skal setja namn på nokre «futar». Fyrst den onde sjølv, som er oppdragsgjevaren. Så det naturlege menneske, som elska mørkret framfor ljuset. Sjølv om mange gret i tunge stunder for eit sårt samvit og ufred i sjela, vil og verta fri til sine tider, men den øydelagde vilje har ikkje makt eller kraft til siger.

Herren talar i Kol. 3.5 om mange slike «futar»: «Utukt, ureinskap, ovund, vond lyst og havesykja som er avgudsdyrking.» Desse «futane» er like verksame i vårt liv, som i Korint, og mange har vorte fanga.

Når satan ikkje lenger kunne få korintarane til å tilbe avgudar av tre og stein, måtte han finna ein annan veg. Han skulle setja fram menneske, desse som hadde forkynt dei ordet, så dei kom til tru og liv. Så vart det personar, og dei ulike nådegåver som vart det store. Då er heller ikkje vegen lang før nådelivet tek skade.

«For når det er ovund og tretta mellom dykk, er de då ikkje kjøtelege og ferdast på menneskevis?» «Herren din Gud skal du tilbe, han og ingen annan skal du tena.» 5. Mos. 6.13. Det å setja lit til seg sjølv eller andre menneske, er synd over all synd. Det vil alltid føra til ulukka.

«Reinsa difor ut den gamle surdeig, so de kan vera ny deig, liksom de er usyrde; for vårt påskelam er då slakta, Kristus. Lat oss so halda helg, ikkje med gamal surdeig, eller med vondskaps og ugudlegskaps surdeig, men med reinleiks og sannings usyrde brød.» 1. Kor. 5.7.8.

Det nye og usyrde brødet er vår Herre og Frelsar. Syndar kom aldri inn i dette brødet. Ikkje i ord, tanke eller vilje. Det er fullkome, reint! Dette er gjeve til liv for verda, for alle menneske.

Her var det kampen stod for kyrkjelyden i Korint, og her står han for Guds folk i dag: Mot det gamle mennesket sin veg, eigen tanke og vilje, etter lova sitt bud og krav. Det føder og fører til trældom. Lammet som er slakta, er ikkje lenger nokon trøystegrunn. Høyr kva Herren seier om dette: Det er gamal vondskaps og ugudlegskaps surdeig. Ja, men han smakaar så godt, og skal vi ikkje æra og tilbe våre fedre? Det både skal og vil vi, men ikkje som avgudar. Berre så lenge Herren var der, visdom, liv og styrke, kunne dei stå og sigra. Kom dei bort frå denne stad, var også dei hjelpelause, og tapte i striden.

Det blir sunget en sang
av enfoldige små.
De forstandige vil ikke
høre derpå.

Den blir sunget i dag,
som de sang den i går.
Det er sangen som
lærdommen ikke forstår.
Det er sangen om blodet
- Guds evige pakt -
Om det hellige offer
han selv har fullbrakt.

Det er sangen om blodet,
den kostbare pris,
som alene kan åpne
et stengt paradiset.

Odd Dyrøy

Jesus renser templet, helbreder syke og forsvarer de små som priser han

Matt. 21, 12 - 17

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt til alle som sender
ekspedisjonen navn og adresse.

Bladet blir holdt oppe av frivillige gaver.

Eksp.: Abonnement, oppsigelse og
adresseforandring sendes til Dag Rune Lid,
5600 Norheimssund, tlf. 56 55 26 72

Gaver til bladet kan sendes kasserer M. Frafjord,
tlf. 51 71 06 29. Postgiro 0801.5682133.

Red. Styret i N.L.L. v/Ragnar Opstad,
Opstadv. 38,4350 Nærbø. Tlf. 51 43 36 85.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon

Formann Karl B. Bø

Vistnesven. 13, 4070 Randaberg,
telefon og fax 51 41 87 46

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133. Bankgiro 3204.10.10222

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES, 3160 Stokke

Telefon 33 33 93 98, telefax 33 33 91 40

Bankgiro 2490.45.39496

Postgiro 0825.0771534

Også her gjør Matteus et sammendrag av begivenhetene, slik han så ofte gjør. Ifølge Markus var det først andre dagen i den stille uken, altså mandagen, at Jesus rensset templet for all handel som hadde foregått i forgården (hedningenes forgård).

Det hadde han også gjort ved begynnelsen av sin virksomhet (Joh. 2,14-15). Men alt hadde glidd tilbake til det gamle, og handelen foregikk som før.

Denne gangen har hans renselse av templet mer preg av dom over seg. Den er et varsel om den dommen som snart skulle komme over dette stedet som var blitt vanhellig.

Pengevekslerne det er snakk om, skulle veksle penger for folk slik at

de fikk jødiske penger å betale tempelskatten med. Duene ble solgt for at fattigfolk kunne få noe å gi som offer.

All denne handelen var full av uredelighet og tanke på fortjeneste. Slapphet og sløvhet hadde ført den inn på tempelplassen og gjort helligdommen til en «røverhule». Den skulle jo egentlig være et «bønnens hus».

Her bruker Jesus ord både fra Jes. 56,7 («For mitt hus skal kalles et bønnens hus for alle folk») og fra Jer. 7,11 («Er da dette hus som er kalt med mitt navn, blitt en røverhule i deres øyne?»)

Dette ordet fra Jeremia hadde tidligere ført dom over Jerusalem, og Jesus bruker det også som et varsel om hva som ventet denne byen som hadde forherdet seg.

Det er noe av kongens myndighet som kommer til syne her. Vel var han ydmyk og tålmodig, men han var også fylt av hellig alvor og nidkjærhet.

Vil vi ha Jesus som konge, må vi la han komme inn i vårt hjertes tempel og gi han lov å bruke svepen mot alt urent i vårt liv. Vårt hjerte må forvandles fra en røverhule til en bønnens hus der bønnen om nåde kan stige opp.

I store trekk finner vi igjen denne handlingen Jesus her gjør, også i kirkehistorien. Hva annet var refor-

masjonen enn en slik tempelrenselse?

Og det samme finner sted hver gang det går en vekkelse gjennom folket. Da bruker også Jesus svepen, og da skal det ikke bare snakkes nåde. Det skal også være helt klart at Jesus er en hellig og nidkjær Herre som hater synden.

I virkeligheten er det ekte nåde når han bruker svepen mot det som ødelegger sjelen. Derfor heter det blant Guds folk: «Jeg takker deg for din tukt og din trøst.» Ja, det takkes for begge deler.

I det følgende møter vi den inderlige forbindelsen mellom tukt og trøst. I v. 14 fortelles det at etter at Jesus hadde rensset templet, kom blinde og vanføre til han. Og han helbredet dem der i templet. Han var full av barmhjertighet.

Det fortelles om en misjonær at hedningen sa han var skarp som en kniv og øm som en mor. Han var skarp overfor synden, men øm overfor de elendige og nedbøyde sjelene. Den mannen hadde Herrens sinn.

I v. 15-16 fortelles det så om barna i templet. De hadde hørt de voksne juble sitt Hosianna dagen før. Og nå er det deres tur til å gi den store barnevennen sin hyldest i barnlig glede.

Men det de var vitne til, skar både yppersteprestene og de skriftlær-

de i hjertet. Både helbredelsen av de blinde og vanføre og barnas jubelrop gjorde dem rasende. Vi ser hvordan deres sinn forherdet seg mer og mer overfor Jesus.

I fullt sinne sa de til Jesus: «Hører du hva disse sier?» De godtok på ingen måte at Jesus var Davids sønn.

Men på samme måten som Jesus viste djevelen tilbake da han ble fristet i ørkenen, viser han dem tilbake med et ord fra Sal. 8,3: «Av småbarns og spedbarns munn har du reist et vern for dine motstanderes skyld, for å stoppe munnen på fienden og den hevngjerrige.»

Ordet «vern» er gjengitt med «lovprisning» fordi det nettopp er barnas lovsang det er snakk om i Sal. 8.

Ofte gjør Herren de gamle til skamme gjennom barna. De gamle vanærer hans navn mens barna frimodig vitner om han.

Det fortelles om en bymisjonær i København at han holdt på å bli overfalt av en mann som spottet og raste mot Guds Ord. En del barn var vitne til dette, og de slo ring rundt misjonæren og sang en salme. På denne måten ble de et vern mot fienden, slik det står i Sal. 8. Hver kveld forlot Jesus Jerusalem med all kamp og motstand han møtte der. Han gikk da ut til Betania til vennene sine der.

Stykket er henta frå «Gullgruben» (bibelforklaring til Gamle- og Nye testamente) av C. Asschenfeldt-Hansen.

Dugnadsuke på Bibelskolen

I tiden 13.-19. juni planlegges det ei kombinert dugnadsuke/bibeluke på Bibelskolen på Fossnes. Fra mandag til fredag vil det være dugnad på dagtid. Det vil være tale om vask og rydding inne og ute, maling og enkel oppussing, reparasjon og trekking av nytt stoff på gamle møbler osv. Det skulle være noe å gjøre for alle som har lyst. Hver kveld vil

det være to bibeltimer, hvor en tenker å gå gjennom et brev eller et annet skrift fra Bibelen.

Oppholdet vil være gratis, og kjøring fra og til tog, buss eller fly ordnes, så sant det gis beskjed om behov.

Påmelding til Bibelskolen på Fossnes v/Lars Fossdal **innen 28. mai.**

Vår tids kristenhet

mel. Jeg er en kristen

*På sangens toner vil jeg frembære de tanker som i mitt hjerte bor -,
mot Herrens Ånd vil jeg lydig være, og vise troskap mot Skriftens ord.
Vi ser jo klart at den tid er kommen, som varslet er i Guds eget ord -
Ja, slekten modnes for trengselsdommen, som snart vil gå over syndens jord.*

*Hvor få er de som på pilgrimsferden vil bli for Herren et ærens kar,
for mange skikker seg lik med verden, i fremmed åk de med vantro drar. -
Mot strømmen har de ei mot å vandre, de velger seile i medvinds bris,
i alle ting være lik de andre, og bare leve på verdens vis.*

*I pakt med tiden skal allting være, for skriftens livsnormer passer ei,
man tåler ikke den sunne lære, men velger gå sine lysters vei.
Og mann og kvinne skal være like, i stand og stilling, antrekk og klær.
Der brytes lover i åndens rike, med Skriftens lære i strid man er.*

*Og kristennavnet vil mange bære, men har i verden sin hjertes katt,
ja Ånden sier det så skal være, den siste time av tidens natt.
Nå har man kunnskap og teorier, et skinn av gudsfrykt for uten liv.
Ja, hvor er kraften som helt befrier, fra syndens trældom og tidsfordriv?*

*Nå har man klubber og kosestunder og underholdning med lek og spill,
mens verdens fyrste sin list utgrunner og fører menneskesjeler vill.
Man spør ei etter de gamel stier, men blir beseiret av tidens ånd,
og stadens vektere bare tier - mens verdsligheten tar overhånd.*

*Ved TV-skermen der sitter mange, for denne «husgud» de har fått kjær,
der sinn og tanke blir tatt til fange, mens Helligånden bedrøvet er.
Å hvilket jag etter gunst og ære og alt forgjengelig stas og prakt,-
der skatten er, vil ditt hjerte være, det har vår Herre og Frelser sagt.*

*Og noen mener de er på vandring mot Himlens herlige paradis,
men har ei opplevet sinnsforandring, de ble blott kristnet på kunstig vis.
Å tro på Jesus og seg omvende det er jo Skriftens anviste vei,
ja, for å oppnå en salig ende, - en annen mulighet finnes ei.*

Sigurd Brusdal

Får da sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri

(Joh. 8,36)

På veggen framføre meg heng ei teikning. Vi ser Jesus; i den eine handa held han eit kors. Dette korset stikk han gjennom hovudet på ein slange som ligg på marka. I andre handa held han ei avriven jern-lekkje. Så ser vi to ungdomar som blir fri lekkjene sine. I bakgrunnen ser vi 3 kors reist på Golgata; og vi ser ei opna grav. Så finn vi skrive orda frå Joh. 8,36: «Får da Sønnen frigjort dere, da blir dere virkelig fri.»

Desse orda har tala til meg mange gonger. Kanskje mest til ransaking. Har Sonen fått frigjort *meg*? Er eg verkeleg *frigjort*?

Her ein dag kom eg til å lesa følgjande av Johannes Brandtzæg:

«En død kan ikke oppvekke seg selv. Et menneske er etter sin natur etter fallets dag åndelig dødt. Det kan ikke oppvekke seg selv til åndelig liv. Selv kan det ikke omskape verken sin forstand eller sin vilje.

Ser du hvor avmektig du er? Har du prøvd å legge av din skjødesynd? Har du prøvd å elske Gud av hele ditt hjerte og din neste som deg selv? Du kan tenke over

det. Jeg vil ikke spørre mer. Men et par skriftord vil jeg peke på.

Synden tok anledning av budet og virket all slags begjærlichkeit hos meg. - Da budet kom, ble synden levende. - Den som gjør synd, er syndens trell. Trelle er sin herres eiendom for livstid. Du er syndens trell. Trelle kunne kjøpes fri. *Alle syndetrellene er kjøpt frie*. Men det er enkelte trelle som foretrekker trelldommen framfor friheten, selv om friheten ble budt dem.

Å ta imot dette tilbudet er den eneste vei til friheten. *Den som Guds Sønn har frigjort, er virkelig fri*. (Joh. 8,36). Å være fri betyr altså i dette tilfellet *to ting*: *Fri så en ikke lenger er under syndens herredømme, og fri slik at en får makt til å tjene Gud og gjøre det som hans lov krever.*»

Det som tala til meg var først dette: *Alle syndetrellene er kjøpt frie*. Og så endå meir: *Den som Guds Sønn har frigjort, er virkelig fri*. Eg tykte eg fekk sjå Joh. 8,36 i nytt lys. Synet vart flytta frå meg sjølv og over på det Jesus hadde gjort: «Den som Guds Sønn HAR frigjort, er virkelig

fri.» Augo vart vende til Golgata-verket. Og så kom denne sangstrofa til meg: «*Guds Sønn har gjort meg fri* fra Satans tyranni - - .»

Neste morgon vakna eg til ordet frå Gal. 5,1: «Til frihet har Kristus frigjort oss; stå derfor fast, og la

eder ikke atter legge under trældoms åk!»

Og så har eg fått lov å gleda meg i desse dyre lovnader som Herren har gitt i sitt ord.

Ragnar Opstad

Herren skal gi sitt folk kraft

(Salme 29,11) Av Ole Rolfsnes

I vår tid er kraftspørsmålet en av de største saker, både materielt og åndelig. Når det gjelder det materielle, da blir forbruket større og større fra år til år, og det blir nedlagt et stort arbeid for å tilfredsstille behovet. Og det er blitt til et av samfunnets største goder.

Men også når det gjelder det åndelige område, så er der mange store arbeider i gang. Men her ser det ut for at kraften blir mindre fra år til år. Det klages i alle fall over alt, over for lite kraft i arbeidet.

Så her er det nok mange som ber med salmisten: «Vi sukker dag og natt. Kom, gi oss samme lys og kraft som fedrene har hatt.»

Når det minker på åndelig kraft i vårt arbeid, da kan ikke årsaken være at det minker på kraft hos Gud. For i Salme 84,8 står det at de skal gå

frem fra kraft til kraft. Og mange andre steder i Bibelen tilbyr Gud oss kraft, og sier at den Hellige Ånd skal gi oss kraft. Og Jesus sier at når vi som er onde vet å gi våre barn gode gaver, hvor meget mer vil ikke da vår himmelske Fader gi den Hellige Ånd til dem som ber ham om det.

Hva hindrer Åndelig kraft?

Først vil jeg da forsøke å vise noen av de ting som kan avskjære oss fra kraftkilden. En forkynner og en som bringer frem et vitnesbyrd, kan jeg likne med en transformator som formidler kraften til den enkelte tilhører. Og der det da er en liten ting som avleder kraften fra en enkelt tilhører, så vil den da likevel nå til de andre. Men er det derimot en feil ved transformatoren eller forkynneren, da blir ingen tilført kraft.

Disse ting var Paulus oppmerk-

som på, da han i 1. Kor. 2, 4 skriver: «Min tale og min forkynnelse var ikke med visdoms overtalende ord, men med Ånds og krafts bevis.»

Her ligger sikkert en av årsakene til at der er så liten kraft i vår forkynnelse. Her er så mye forkynnelse som kan være rett og riktig fremstilt, men den er bare visdoms tale og dermed avkoblet fra kraftkilden. Tenk om alle forkynnere var like oppmerksomme på dette som Paulus var det?

Et spørsmål til kan være på sin plass her. Er du fornøyd med din tale når den er rett etter Luthers lære - uten å undersøke om den er båret frem ved Ånds og krafts bevis? Om du ikke selv er oppmerksom på dette, så vil enkelte av tilhørerne merke det.

En annen ting er at det kan være synd i ditt liv, som du ikke erkjenner og lever i lyset fra Gud med. Den vil hindre åndskraften. En erfaring fra livet kan gjøre det klart. For mange år siden kom en forkynner til oss, som jeg ikke kjente, men hadde hørt meget god omtale om. Første møte ble jeg skuffet, og slik gikk det på det andre møte med, men jeg trodde det var min feil. Så ville han reise hjem noen dager. Da han kom tilbake var han en helt ny mann.

En kveld spurte han meg om jeg va fornøyd med de første møtene hans. Jeg måtte si at det var jeg ikke,

uten at jeg kunne forstå årsaken. Han fortalte da at han kom i konflikt med sin kone før han reiste hjemmefra, uten at det ble oppgjort. Når han så kom ut og merket at Ånden ikke var i hans vitnesbyrd, da måtte han reise hjem for å gjøre opp med sin kone, for han forsto at der lå årsaken.

Denne samtalen har vært meg til mye hjelp senere i livet. Og tar vi Guds ord for oss vil vi finne mye lærdom på dette område.

I Dom. bok 16, 16-fg. står det at Samsons kone plaget han hver dag, inntil han ble utålmodig og sa de ord som ble årsak til at han mistet sin kraft. Om David står det at han mistet sin kraft for sine misgjerningers skyld. (Salme 31, 11). I Josva kap. 7 ser vi at Akan tok av det bannlyste gods. Derved mistet Israels menighet kraften til å innta byen Oi. Dette viser at om én i menigheten lever i uoppgjort synd, kan det ta kraften bort fra hele menigheten. Gud er i går og idag den samme, og blir det til evig tid.

Hvorledes kan vi få Guds kraft?

I vår tid forsøker man med eksperimentsgudstjenester og forandringer av den kirkelige liturgi, for om mulig derved å oppnå mer klarhet og åndskraft for å nå folket. Men få forsøker å peke på ting i menigheten som kan avlede åndskraften. Her tror jeg de gamle var mer våkne,

derfor var det også mer åndskraft over deres forkynnelse. Sammenblanding av lov og evangelium er en avleder, og likeså et lovisk liv og vitnesbyrd. En annen årsak kan være at de åndelige ting er bare lært ved hjelp av forstanden, uten at det har ført til erfaring i livet og åndelig gjenfødelse. Mange andre ting kunne også nevnes, men det får være med disse.

Men kraften kan bare komme der feilen blir reparert. Ser vi på David og Josva i de ord som er sitert ovenfor, da ser vi at de fikk feilen reparert og dermed ny kraft fra Gud.

Gud er den eneste som kan finne feilen og reparere den, og det gjør han *ved den Hellige Ånd og Guds ord*. Guds ord er Ånd og liv og kraft. Evangeliet er en Guds kraft til frelse, for hver den som tror det og gjør etter det. Om bare folk ville bruke Guds ord, tro det og gjøre etter det, da ville det snart bli en stor forandring for den enkelte og menigheten. Men i vår tid er det så mange andre ting som fortrenger Guds ord og inntar hjertene. De gamle forsømte ikke å nære sin sjel med Guds ord, og av den grunn ble de kalt lesere - og det med rette. Stå opp og et, ellers blir veien deg for lang, sa engelen til profeten. Hjertet mister sin kraft fordi du har glemt å ete ditt brød (Salme 102, 5).

De hellige sitt samfunn, lønn-

kammeret og nattverden er steder der Gud møter oss og gir ny kraft. La Guds ord bo rikelig iblant eder!

Til slutt vil jeg nevne noe Hope sa på et arbeidermøte, der det var en lang samtale om det å få Guds kraft. Jeg vil her forsøke å bruke hans egne ord: «Jeg hører at dere trenger kraft. Da får dere gjøre som gamle-karene gjorde. Før de gikk til møte fant de seg et stille sted, der de med sin Bibel falt sammen for Guds ansikt. Derfra gikk de så på talerstolen. Og får dere samme kraft som gamle-karene, da skulle dere være fornøyd.»

Guds ord sier at vi har ikke fordi vi ikke ber, eller fordi vi ber ille, for å øde det i våre lyster. Det sier videre, «bed så skal dere få, for hver den som ber, han får». «Når dere som er onde vet å gi eders barn gode gaver når de ber om det, hvor meget mere vil da ikke eders himmelske Fader gi den Hellige Ånd til dem som ber om det.»

Når Gud skjuler seg

*Min sjel venter på Herren mer enn vektere på morgenen,
vektere på morgenen. Salme 130, 6.*

Det mest utpregede kjennetegn på Guds barn er dette: For det første at de har fått barnekårets Ånd som gjør at de kan rope: Abba - Far! Og for det annet, hvis de ikke kan komme seg til å tale fortrolig med ham på denne måten - for de blir ofte overmannet av en slik svakhet og avmakt -, så er det likevel i deres hjerte en *lengsel* etter Herren. De venter på ham. Frelseren, hans nåde og nærvær, er et livsbehov for deres sjeler, slik at *denne venting på Herren* er som det nye menneskes åndedrett.

Og Herren lar heller ikke sine venner vente og begjære ham forgjeves. Han sier selv: «Om noen elsker meg, skal min Far elske ham, og *vi skal komme til ham og ta bolig hos ham.*» Men tenk ikke at du alltid skal se og merke at Herren er nær. Tvert om er det nettopp et hovedtrekk i hans husholdning med oss, at han skjuler seg og lar alt slags ondt komme til syne og føles: synd, avmakt, djevelens grusomme angrep, slik at det ser ut for oss som om Frelseren var tusen mil borte, og bare onde ånder hadde oss i sin makt, sammen med vår egen og verdens

ondskap. Da sukker Sions datter: «Herren har forlatt meg, Herren har glemt meg.» Da går bruden i nattens mørke og søker den som hennes sjel har kjær. Da står Maria ved den tomme graven og gråter over at hennes Herre er tatt fra henne. Det er den *lille stund* som Herren taler om: «Om en liten stund skal dere ikke se meg; dere skal gråte og jamre dere.»

Merk deg dette og glem det aldri at *nettopp dette hører til Herrens husholdning med oss*, at han skjuler seg på denne måten, og at det aldri ser ut for deg som om han bare skjulte seg en liten stund. Du tror at han har skjult seg for alltid, at han har oppgitt deg, og at det er den rettferdige følge av din synd og utroskap. Hvis det ikke skulle se slik ut for deg, ble det ingen virkelig prøve. Men nå har Herren bestemt at det skulle være en alvorlig øvelse for din tro, din bønn og din venting på ham.

Men like visst som Gud selv sier til Sion: Jeg skjulte mitt ansikt et øyeblikk for deg, men med evig miskunnhet forbarmer jeg meg over deg, like umulig som Kristus kunne bli borte fra den gråtende Maria ved

graven, eller de to disiplene som gikk til Emmaus, og som mente de hadde mistet ham for alltid - like umulig er det også nå at en eneste sjel som venter på Herren og roper til ham dag og natt, kan bli til skamme. Nei, det strider helt imot Guds eget vesen.

Gud fører visstnok sine *underlig*, men alltid med *evig troskap*. Og det får være med dine synder og din tilstand hvordan det være vil - hvis din sjel likevel venter på Herren, hvis ditt forpinte hjerte midt under sin avmakt i usigelige sukk venter på ham, så kan han umulig bli borte. Hør vår Herres egne forsikringer, når han i Luk. 18 taler om enken og den urettferdige dommer, eller i Luk. 11 om den som midt på natten, da døren var lukket, får besøk av en venn som ber om å få låne brød av ham. Ved slike liknelser vil Kristus selv tvinge oss til å innse at det ikke er mulig for hans hjerte å nekte en sjel som er i nød, sin hjelp. Men han krever at du en lang tid skal tro ham på hans ord. For det hører nettopp med til prøven at det skal føles og se ut som om alt var forgjeves. Og dette er nettopp det mål som prøven tar sikte på, at *roen* skal øves.

Men denne øvelse i å tro får vi likevel enda oftere på den måten at vi *intet føler* av åndelig liv, verken sorg eller trøst, verken synd eller nåde. En uhyggelig stillhet og tørke i

sjelen får oss til å frykte for at vårt åndelige liv er slukket ut, slik at vi er kommet inn i dødens ro. For ærlige og våkne sjeler kan denne stillhet, tomhet og matthet bli den aller tyngste prøve. Men nettopp denne frykt for en hemmelig død er både det sterkeste bevis på at det ennå er liv, og på samme tid det kraftigste middel mot faren. De derimot som aldri er redde for seg selv, har virkelig grunn til å frykte.

Men hvor underlig Herren enn fører oss, kan han ikke *for alltid* bli skjult. «De som bier på Herren får ny kraft» - de får fra tid til annen også se hans herlighet. Da gripes de av en usigelig salig undring over den levende og nærværende Gud som er så underlig, men også så trofast.

Når de under langvarig prøve så smått har begynt å tro at Herren helt har glemt dem, gir han dem helt uventet et så vidunderlig bevis på sin nåde at de roper som Daniel, da han fikk mat til seg i løvehulen: *Du har kommet meg i hu, o Gud, og du har ikke forlatt den som søker deg.*

Å, hvor den prøvde sjel da smaker Guds godhet, ja, noe av den tilkommende verdens krefter. Og han vil nå, lik Daniel, takke Gud også fordi hans sjel ble bedrøvet.

C. O. Rosenius

(Forts. fra forrige nr.)

DÅPEN - KRISTI OMSKJÆRELSE

Av Per Bergene Holm (Delvis hentet fra Øivind Andersens Troslære)

Hvilken trøst kan vi ha av at vi er døpt?

Det betingelsesløse kommer så meget klart fram ved dåpen. Gud gir og skjenker det lille spebarnet hele Jesu person og verk gjennom det Evangeliets ord som lyder i dåpen og som Gud tilsier barnet. Er du noen gang i tvil på om Gud vil ha med deg å gjøre, så gi akt på det at før du hadde noe annet å vise til enn gudfiendskap og synd og skyld, så tilsa Gud deg all sin nåde og velsignelse i Kristus, for at du skulle få glede deg i det og takke ham for hans usigelige gave. Det står ikke til deg - til din vilje eller ditt løp - det står til Gud som gjør miskunnhet (Rom.9,16). Det ser du her, for her gjaldt din vilje og ditt løp aldeles intet, men bare Guds miskunnhet. Og slik er det ennå i dag. Det står ikke til den som vil eller til den som løper, men på Gud, som viser miskunn. Å, om vi mer kunne gi akt på Guds miskunn og akte den for noe, istedet for bare å se på vårt eget løp og vår egen fortjeneste.

Dåpen viser til fulle hvordan vårt strev for å bli verdige Guds nåde er en hån mot nåden og uttrykk for vårt

eget hovmod og egenrettferdighet. Samtidig gir dåpen en veldig trøst til den som ikke har noe å komme med overfor Gud, annet en svikt og nederlag. Tilsa Gud meg nåde og syndenes forlatelse i Jesus, da jeg ble døpt som et spebarn, uten at jeg hadde gjort meg fortjent til det eller hadde gjort meg verdig til det, så vil han også ta imot meg slik i dag.

Frafall fra dåpspakten:

Blant alle dømte er det mange som faller fra Guds nåde, fra dåpspakten. De faller ikke fra en pakt de selv har inngått, men de faller fra den pakt som Gud har inngått med dem, de faller fra nåden. 1.Pet.3,21 taler om "en god samvittighets pakt med Gud". Den som lever i syndenes forlatelse, lever i pakten, men der synden ikke blir bekjent og en ikke lenger kommer til lyset og tar imot syndenes forlatelse, men unndrar seg og blir i mørket, der trår en ut av pakten. En mister den gode samvittighet, derfor uttrykket i 1.Pet.3,21. Pakten står ved lag fra Guds side, men en har falt ut av den, eller er trått ut av den. Pakten får således ingen betydning for en, det var

som en ikke var døpt eller hadde fått del i pakten i det hele tatt.

Den frafalnes tilstand er på denne måte en aldeles fortapt tilstand, om enn ikke en håpløs tilstand. Den frafalnes tilstand kjennes på gjenstridighet, uvillighet, vantro, udugelighet til å erkjenne sannheten, evneløshet til å forstå Guds Ord rett osv.

Ved frafall blir dåpens velsignelse gjort til intet for oss, idet det nye menneske som skapt i dåpen, igjen "dør". Et menneske blir på den måten fullt ut som en udøpt hedning (jmf. Jer. 9,26; Ap.gj. 7,51; Rom. 2,25; Jer. 4,4; 5. Mos. 30,6; Esek. 36,26-27; Jer. 32,39-40). Frafall betyr og innebærer tilintetgjørelse av nådestand og barnekår og setter de frafalne åndelig sett i klasse med hedningene.

Å komme tilbake til Gud er det samme som å bli omvendt og gjenfødt. Frafalne må altså gjenfødes på nytt, det er ikke noe skjult "dåpsliv" tilbake, ingen "gnist" av liv.

Skriften regner med bare et gjenfødelsesmiddel: Ordet. Og Skriften regner med at det har to former til å virke gjenfødelse på: det er gjenfødelse i Ordet med vannet og gjenfødelse i Ordet uten vannet. Fordi gjenfønelsen ligger i Ordet - med eller uten vann - derfor skal frafalne dømte ikke døpes om igjen når de blir omvendt.

Skriften sier mange steder at det

er gjenfødelse i Ordet også uten vannet (1.Pet.1,23; Jak.1,18; Ap.gj.10,44-48). Overfor hedninger som kommer til tro og blir gjenfødt forut for dåpen, der blir dåpen et nådens stadfestelsesbad, der Herren stadfester og forvisser om den nåde Han skjenker i Kristus (jmf.1.Pet.3,21).

Når en som har vært frafallen, ved sin omvendelse ikke skal døpes på ny, da kommer det av at dåpen ikke er noen lydighetshandling fra menneskets side, men kunngjørelsen av den nådepakt med den dømte fra Guds side, hvori Gud, uten noen verdighet fra vår side av sin frie kjærlighet, lover å være nådig, tilgi vår synd og være vår Gud (jmf.1.Mos.17,7-8). Dette Guds løfte opphører på ingen måte å være gyldig for oss om vi faller fra. Det er bare vi som ved vårt frafall setter oss selv utenfor denne nåde og velsignelse i Kristus. Men så snart vi blir omvendt og født på ny fra vårt frafall, da trer fra omvendelsens øyeblikk hele denne løftes-og nådesfylde igjen i kraft over oss til vår evige velsignelse.

Derfor kan vi heller ikke bygge vår frelse og kristenstand på selve dåpshandlingen. Vår frelse og kristenstand er utelukkende tuftet på den *nåde* som blir gitt oss i handlingen, ikke på handlingen som sådan. Vår trøst av dåpen blir derfor:

En gang, før jeg ba om det og uten at jeg ba om det, talte Gud sitt nådeord over meg og tok meg til sitt barn. Og det er sikkert at han gjorde det til tid og sted, som det er sikkert at det kom vann på mitt hode og min kropp. Og denne trøst kan vi ha av dåpen, selv om vi i lange tider har vært borte fra Gud. For Gud angreir ikke sin nåde. Derfor skal vi i tillit til vannets vitnesbyrd omvende oss ved Ånden og tro blodet (1.Joh.5,6-8; Rom.11,29). Men vi skal ikke omvende oss til dåpen. Vi omvender oss til Gud og til den nådepakt han har opprettet med oss i sin Sønn fra evige tider - og som han ga oss løfte om i dåpen.

Kan et menneske ubrudt bli bevart i sin dåpspakt inntil sin død ?

Ja, ved Guds nåde! Den ytre betingelse for å bli bevart i sin dåpspakt er en kristen oppdragelse i hjem, skole, søndagsskole, bibel-skole o.l. Det indre åndelige kjennetegn på at en lever i sin dåpspakt, er at en bruker nådemidlene i bønn og tro: hører Ordet om den korsfestede Jesus og stoler på Hans tilgivende nåde og stadig har trang til å be om tilgivelse for sin synd hos ham, og vel å merke, ikke kan finne trøst for samvittigheten uten i Jesus og hans stedfortredergjerning, likesom en hos Jesus søker alt en trenger til liv og vandel.

Etter hvert som tiden går, vil da det åndelige liv utvikles til et nivå som er tilsvarende til det nivå ens sjelsliv ellers befinner seg på. Hos mange går dette gjennom harde kriser, for andre kan det se mer harmonisk ut. Men felles for dem alle som lever i sin dåpspakt, er at Guds Ånd ved Ordet om Jesus får åpenbare for hjertet hvem Jesus er og hva vi eier i ham.

Hva med de udøpte?

Som kristne foreldre som bærer våre barn i bønn og tro til Jesus alt fra unnfangelsen av, så skal vi få tro at de blir frelst, også om de skulle dø før de ble døpt. Om Jesus har bundet oss til dåpen, så har han ikke bundet seg selv til dåpen.

Hvem kan døpe?

Det har vært vanlig hos oss at vi har overlatt dåpen til kirkens prester. Men det er intet i Skriften som tilsier at dåpen er noe som bare ordinerte prester kan forestå. Dåp er den troende menighets sak. En trenger ikke springe til noen egen stand for å døpe sine barn. Men en kristen husfar kan selv døpe sine barn eller få en annen i menigheten til å døpe sitt barn. Dåpen bør likevel skje i den troende forsamling og ikke bare være en privat sammenkomst, for den troende menighet har ansvar for

å bære omsorg for at den døbte blir opplært og bevart i dåpspakten.

Nå skal vi ikke unødig provosere familie og andre troende i forsamlingene som ville ta anstøt av en slik praksis, men vi skal heller ikke la

andre menneskers bundethet til den offisielle kirke hindre oss i å foreta dåp i våre forsamlinger.

Per Bergene Holm

Velkommen til pinsestevne

på **Bibelskolen på Fossnes**, Stokke, Vestfold, 20. - 23. mai.

Talere: Per Bergene Holm, Jon Espeland, Olaf Klavenæs, Reidar Linkjendal, Tore Mangelrød.

Ledere: Lars Fossdal og Håvar Fjære.

Forskjellige sangkrefter deltar på møtene.

Pris: kr. 350,- 7-16 år: kr. 175,- Under 7 år: Gratis.

Gode muligheter for plassering av campingvogn/telt.

Påmelding Tlf.: 33110831 (Håvar Fjære, Goksjøruta, 3220 Sandefjord)

Tlf.: 33339398 (Bibelskolen på Fossnes, 3160 Stokke)

Detaljert program sendes til alle påmeldte.

Hjertelig velkommen til unge og eldre!